

اصول و ویرکیهای مردم سالاری دینی

سید حسین اسحاقی

استناد مشروعیت حکومت
اسلامی به حاکم علی الاطلاق،
باعث شده است که اندیشمندان
مسلمان درباره نقش و جایگاه مردم،
برداشت‌های متفاوتی داشته باشند. هر
چند که هیچ یک نقش مردم را انکار
نمی‌کنند، اما در تأثیرگذاری و تعیین
کنندگی این نقش دیدگاه‌های
متفاوتی دارند؛ بعضی نقش مردم را
در کارآمدی و برخی دیگر در
مشروعیت نظام جستجو می‌کنند و

در جهان بینی اسلامی، خداوند
سبحان که خالق، مدبّر و قادر مطلق
است، بر جهان و انسان حاکمیت
دارد و در این حاکمیت هیچ کس
شريك او نیست. بنابراین، ولایت و
سرپرستی جوامع بشری به طور ذاتی
و اولی از آن اوست. خداوند متعال
ولایت پیامبران و ائمه معصومین -
علیهم السلام - و در زمان غیبت،
فقیهان واجد شرائط را در طول
ولایت خود قرار داده است.

گروهی نیز مقبولیت مردمی را شرط اعمال ولایت می‌دانند.

به طور کلی، در میان اندیشمندان مسلمان دو دیدگاه عمدۀ وجود دارد:

یک دیدگاه، حاکمیت را از آن خداوند دانسته، اما خواست عمومی و انتخاب مردمی را بر احکام دینی مقدم می‌داند. در این دیدگاه نظر و خواست اکثریت مبنای عمل دولت اسلامی قرار گرفته و عمل اکثریت، مشروعیت آفرین و الزام آور تلقی شده است؛ به گونه‌ای که نوع، مدل و روش حکومت اسلامی را مردم تعیین می‌کنند.

اما دیدگاه دیگر، حاکمیت را از آن خداوندی می‌داند که به نیازها و کمبودهای انسان آشناست و با توجه به آن، قوانین خاصی مقرر فرموده تا با عمل به آنها به سعادت برسند.

در این دیدگاه، خواست مردم در چارچوب احکام دینی، پذیرفته شده است و مردم مسلمان برای اجرای دستورات الهی و بر اساس دین الهی در حکومت مشارکت می‌کنند و خواسته‌هایشان نیز فراتر از دین الهی نمی‌رود. این دیدگاه که امروزه «مردم سالاری دینی» تعبیر می‌شود، از سوی برخی از فقهای شیعه مورد توجه قرار گرفته و مقام معظم رهبری نیز با ارائه مدلی خاص آن را تئوری پردازی کرده‌اند.

در این روش، گرچه رأی و نظر مردم مورد توجه قرار گرفته، اما از ارزشها و فضائل اخلاقی نیز غفلت نمی‌شود؛ بلکه محوریت با ارزشهاست و حکومت اسلامی حق ندارد به بهانه مردم داری، روش تساهل و کم رنگ کردن ارزش‌های دینی را به کار گیرد. مردم مسلمان نیز خواستار آزادی و دموکراسی در سایه دین هستند و اصول و روش‌های ضد دینی را بر نمی‌تابند؛ چنان که مقام معظم رهبری به

صراحت به این نکته توجه داده اند: «روشایی که برای کسب قدرت و حفظ آن به کار گرفته می‌شود، باید روش‌های اخلاقی باشد. در اسلام کسب قدرت به هر قیمتی وجود ندارد و روشها خیلی مهم‌اند».^۱ اساساً شیوه‌های حکومت متفاوت است. یکی از روش‌های حکومتی، دموکراسی است که در ادامه به بررسی آن می‌پردازیم.

تعريف دموکراسی

دموکراسی به مفهوم جدید آن، به معنای حاکمیت مردم است. پیشینه این اصطلاح به آتن در قرن پنجم قبل از میلاد باز می‌گردد که در آن دموکراسی به معنی «حکومت مردم بر مردم و برای مردم» آمده است. دموکراسی از دو لفظ یونانی *Demos* به معنای عامه مردم و

^۱ جمهوری، افلاطون، کتاب نهم، ص ۵۴۸.
^۲ تاریخ فلسفه سیاسی، پازارگاد، انتشارات زوار، تهران، ۱۳۵۹، ج ۱.

افلاطون این مفهوم را به کاربرد و آن را در ظاهر، از همه حکومتها زیباتر دانست؛ به این بیان که همچون لباس رنگارنگ که زنان و کودکان از آن فریقته می‌شوند، دموکراسی نیز ظاهری فریبینده دارد.^۲ البته وی چنین حکومتی را به صلاح مردم و مطلوب نمی‌داند و همچون ارسسطو این مدل حکومتی را به مردم عصر خود پیشنهاد نمی‌کند.

امروزه تعاریف متعددی از دموکراسی شده است. بسیاری آن را یک سیستم خاص، شکلی از حکومت یا روشی حکومتی می‌دانند که گروهی به نام اکثریت مردم می‌توانند کنترل سیاسی خود را اعمال کنند.^۳

۲. جمهوری، افلاطون، کتاب نهم، ص ۵۴۸.

۳. تاریخ فلسفه سیاسی، پازارگاد، انتشارات

۱. مقام معظم رهبری، روزنامه جمهوری

اسلامی، ۱۲/۲۷

و اما مردم سالاری دینی: «برخی، مردم سالاری دینی را ترکیبی از دو واژه مردم سالاری و دینی دانسته‌اند؛ در حالی که بسیاری از نظریه پردازان اسلامی آن را واژه مرکب نمی‌دانند. آنان قائل‌اند که مردم سالاری دینی به معنای ترکیب دین و مردم سالاری نیست، بلکه یک حقیقت واحد در جوهره نظام اسلامی است؛ یعنی اگر بنا باشد نظامی بر مبنای دین شکل گیرد، بدون پذیرش مردم ممکن نیست. ضمن آنکه تحقیق مردم سالاری واقعی هم بدون دین امکان پذیر نیست.»^۲

این واژه، نخستین بار طی سالهای اخیر از سوی مقام معظم رهبری برای توصیف و تبیین نظام جمهوری اسلامی به کار رفت و سپس مورد توجه جدی‌تر نویسنده‌گان و تحلیل گران قرار

در مجموع، می‌توانیم مردم سالاری را به مفهوم حکومت به وسیله مردم یا اداره جامعه توسط تعداد زیادی از مردم یا امکان تجلی مشارکت عملی مردم در تعیین و تغییر خط مشیهای حکومتی بدانیم.

تعریف مردم سالاری دینی با توجه به تعریف مردم سالاری، لازم است تعریف کوتاهی از دین نیز داشته باشیم: دین عبارتست از: «مجموعه گزاره‌ها و آموزه‌های دستوری و ارزشی (بایدها و نبایدها، شایدیها و نشایدیها) سازواره‌ای که درباره تبیین هستی و تنظیم مناسبات آدمی از سوی هستی پرداز، از رهگذار و بنی نبوی و هدایت فطری و عقلانی برای تمهید کمال و تأمین سعادت بشر است.»^۱

۱. دین و دموکراسی، صادق رشاد، کتاب نقد، صص ۲۰-۲۱.

۲. مقام معظم رهبری، روزنامه اطلاعات،

مردم در صحنه‌ها حضور دارند، تصمیم می‌گیرند، انتخاب می‌کنند.^۳ «در جامعه‌ای که مردم آن جامعه اعتقاد به خدا دارند، حکومت آن جامعه باید حکومت مکتبی باشد؛ یعنی حکومت اسلامی و شریعت اسلامی. احکام و مقررات اسلامی باید بر زندگی مردم حکومت کند و به عنوان اجرا کننده این احکام در جامعه، آن کس از همه مناسب‌تر و شایسته‌تر است که دارای دو صفت بارز و اصلی است [؛ فقاهت و عدالت].»^۴

به نظر می‌رسد تبیین مقام معظم رهبری درباره مردم سalarی دینی تمام کننده بحث باشد:

«جمهوری اسلامی [هم بر این] دو پایه استوار است: یکی جمهوری، یعنی آحاد مردم و جماعت کشور، آنها هستند که امر اداره کشور و تشکیلات

گرفت. بنابراین، در تبیین اصطلاح مردم سalarی دینی باید مردمی بودن را از دیدگاه ایشان دریافت.

«مردمی بودن حکومت، یعنی نقش دادن به مردم در حکومت، یعنی مردم در اداره حکومت و تشکیل حکومت و تعیین حاکم و در تعیین رژیم حکومتی و سیاسی نقش دارند. اگر یک حکومت ادعا کند که مردمی است، باید به معنای اول هم مردمی باشد، یعنی مردم در این حکومت دارای نقش باشند[و هم] در تعیین حاکم. در حکومت اسلام، مردم در تعیین شخص حاکم دارای نقش و تأثیرند.»^۵

«مردم سalarی، یعنی اعتنا کردن به خواسته‌های مردم، یعنی درک کردن حرفها و دردهای مردم، یعنی میدان دادن به مردم.»^۶ و «اجتماع مردم سalarی، یعنی اجتماعی که

۳. همان، ص ۳۱۱.

۴. همان، ص ۳۰۰.

۱. در مكتب جمعه، ح ۷، ص ۲.

۲. همان، ج ۵، ص ۳۹۰.

– و ائمه اطهار – علیهم السلام – و نیز قانون اساسی جمهوری اسلامی، اصول و ویژگیهای زیر قابل استخراج است:^۳

۱. خدا محوری
خداآنند خالق انسان، جهان و منشأ و مصدر همه امور عالم است و به تواناییها و نیازهای انسان واقف است و بر اساس آن، برنامه زندگی انسان را تنظیم و تدوین می‌کند. قوانین موضوعه انسانی که به اذن خداوند و در دایره شریعت نباشد، به جای سعادت، شقاوت و عقوبت را به ارمغان می‌آورد؛ چنان که تجربه بشر غربی گواه بر این مدعاست که انسان به تنهایی قادر به تعیین هدف آفرینش و تنظیم برنامه زندگی نیست؛ زیرا ابزار

دولتی و مدیریت کشور را تعیین می‌کنند و دیگری اسلام، یعنی این حرکت مردم برایه تفکر اسلام و شریعت اسلامی است... در چنین کشوری اگر حکومتی مردمی است، پس اسلامی هم است.^۱

«[در چنین] نظام اسلامی، یعنی مردم سalarی دینی، مردم انتخاب می‌کنند، تصمیم می‌گیرند و سرنوشت اداره کشور را به وسیله منتخبان خودشان در اختیار دارند؛ اما این خواست و اراده مردم در سایه هدایت الهی [است و] هرگز به بیرون جاده صلاح و فلاح راه نمی-برد و از صراط مستقیم خارج نمی-شود.»^۲

اصول و شاخصه‌های مردم سalarی دینی از آموزه‌های دینی، و سیره پیامبر گرامی اسلام – صلی الله علیه و آله

۳. در بعضی از ویژگیها از مقاله آقایان کمال اکبری (اصول و ویژگیهای مردم سalarی دینی) و مرتضی شیرودی (مردم سalarی در دو عرصه غربی و اسلامی) استفاده شده است.

۱. حدیث ولایت، ج ۴، ص ۴۶.

۲. مقام معظم رهبری، روزنامه جمهوری اسلامی، ۸۰/۵/۱۳

مقام معظم رهبری در تبیین این اصل مهم می‌فرمایند:

«مبانی حکومت اسلامی این است که مردم را از ظلمات به نور ببرد. اراده دین است که انسان را از ظلمات و خودخواهی، خودپرستی، شهوت، محصور بودن در مسائل شخصی، بی‌تقویتی در برخورد با هر کس، با هر چیز و با پدیده‌های عالم، خارج کند و به نور معنویت، نور هدایت و نور همت بلند برای خدا برساند.»^۱

ادامه دارد...

شناخت انسان، یعنی حس و تجربه و عقل، ابزارهای محدود و نسبی هستند که نه تنها خطایزیرند، بلکه حتی از شناخت تمام ابعاد وجود خود انسان نیز عاجزند تا چه رسید به اینکه رموز جهان آفرینش و اسرار نهفته در عالم غیب و آخرت را دریابند. بنابراین، واضح است که در یک نظام مردم سالاری دینی تنها خداوند است که عالم به تمام حقایق فرض می‌شود و تنها در ید قدرت اوست که با ارئه قوانین منطبق با فطرت و هماهنگ با خلقت و با ارسال پیامبر و انتصاب امام به عنوان اسوه‌ها و الگوهای عملی، انسانها را در راه نیل به کمال و حرکت در همان مسیری که هدف خلقت بوده، هدایت و راهنمایی کند.

در مردم سالاری دینی قبل از هر چیز حفظ بنیانهای اعتقادی و فکری مردم جایگاه بلند و ارزنده‌ای دارد.

^۱ مقام معظم رهبری، روزنامه جمهوری اسلامی، ۷۹/۱۱/۱۱.